

zawiadomiono przedsiębiorców o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że w dniu kontroli w ofercie sklepu znajdował się sprzęt elektryczny i elektroniczny, a tym samym przedsiębiorca podlega obowiązkom dystrybutora określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622, zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”.

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy,
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie przekazał informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi.

W dniu 9 maja 2023 r. przedsiębiorcy oświadczyli m.in., że nie byli świadomi obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie oraz że wymagane informacje zostaną umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli D/KO.NR.8361.46.2023 z 12 maja 2023 r.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Wielkopolski WIIH zawiadomieniem z 28 sierpnia 2023 r., poinformował przedsiębiorców o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się, co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami.

Dnia 26 września 2023 r. Wielkopolski WIIH, na podstawie art. 104 § 1 Kpa, art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w związku z art. 93 ust. 2, 3, 5 ustawy o zużytym sprzęcie wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcom wymierzono solidarnie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Dnia 27 października 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strony w odwołaniu zarzuciły błędną ocenę stanu faktycznego sprawy i nieprawidłową analizę zebranego materiału dowodowego oraz naruszenie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, art. 7a § 1 i 77 § 1 Kpa. Strony wniosły w pierwszej kolejności o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa ewentualnie z ostrożności na podstawie art. 138 § 2 Kpa uchylenie

decyzji organu pierwszej instancji i przekazanie jej do ponownego rozpoznania. Ponadto na podstawie art. 136 § 1 wniosły o:

- 1) przeprowadzenie dowodu z oświadczenia świadka na okoliczność tego, iż stosowne informacje o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie znajdowały się w witrynie sklepowej, a także, że doszło do ich odklejenia, o czym strony nie miały wiedzy;
- 2) załączenie w poczet materiału dowodowego zdjęcia, z którego wynika, iż przedmiotowe obowiązki informacyjne wynikające z ustawy o użytym sprzęcie są spełnione;
- 3) przesłuchanie w charakterze świadka stron postępowania administracyjnego dla wykazania faktów, iż przedmiotowe informacje, o których mowa w 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie były zamieszczone w witrynie sklepu i z przyczyn od stron niezależnych doszło do ich odpadnięcia od witryny sklepowej, a także okoliczności, iż kliencie byli informowani o tym gdzie i w jaki sposób mogą pozostawić użyty sprzęt, a także dokonywali zdania sprzętu, który zakupili u odwołujących.

Niezależnie jednak od powyższego, gdyby organ odwoławczy nie podzielił argumentów stron, to na podstawie art. 94 ustawy o użytym sprzęcie w związku z art. 67a § 1 pkt 3 oraz 52 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383) (dalej jako: „Ordynacja podatkowa”) strony wniosły o:

- umorzenie w całości kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł, a to z uwagi na trudną sytuację materialną współników spółki cywilnej, która to kara może spowodować niepowetowaną szkodę i zagrozić dalszemu funkcjonowaniu przedsiębiorców, zaś mając na uwadze okoliczności zdarzenia i niewielkie naruszenie, obciążenie strony karą w minimalnym zakresie pozostaje rażąco niewspółmierne do przewinienia.

Z najdalej posuniętej ostrożności również, gdyby organ nie podzielił stanowiska w zakresie umorzenia postępowania albo umorzenia kary pieniężnej strony wniosły o:

- rozłożenie jej na 10 rat płatnych w miesięcznych odstępach po 500 zł każda, płatnych od stycznia 2024 r., za czym przemawia aktualna sytuacja majątkowa i wyniki finansowe odwołujących.

Pismem z 6 listopada 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) - dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach

związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o użytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy.

Art. 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o użytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;

- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy o zużytych sprzęcie).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy o zużytych sprzęcie w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Wielkopolskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o zużytych sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie. Tym samym w ocenie organu drugiej instancji działania Wielkopolskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła Wielkopolskiemu WIIH:

- 1) błędną ocenę stanu faktycznego sprawy i nieprawidłową analizę zebranego materiału dowodowego, a także nierozpoznanie jej co do istoty sprawy i jednocześnie pominięcie faktu, iż w prowadzonym sklepie, była możliwość pozostawienia zużytego sprzętu o czym klienci wiedzieli (bowiem niejednokrotnie taka sytuacja miała miejsce) oraz byli pouczeni o tym, gdzie ewentualnie mogą składować pozostały zużyty sprzęt;
- 2) błędną ocenę stanu faktycznego sprawy i nieprawidłową analizę zebranego materiału dowodowego poprzez zupełne pominięcie, iż skala naruszeń była niewielka, okres naruszeń bardzo krótki, zaś wszelkie nałożone przez prawo obowiązki zostały niezwłocznie wykonane (zdjęcie w załączeniu zgodnie z sugestią kontrolujących przy pojemniku na zużyty sklep);
- 3) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 93 ust.4 ustawy o zużytych sprzęcie poprzez jego niezastosowanie i zupełne pominięcie, podczas gdy w zachowaniu odwołujących nie było zawinienia i pomimo dochowania należytej staranności nie byli oni w stanie zapobiec takiej sytuacji, gdyż przedmiotowe informacje zamieszczone były w witrynie sklepu w widocznym miejscu, jednakże z przyczyn niezależnych od odwołujących doszło do ich odklejenia i odpadnięcia od witryny;

- 4) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7a § 1 Kpa tj. zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść strony zgodnie z którą, jeśli przedmiotem postępowania administracyjnego jest odebranie stornie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, zaś biorąc pod uwagę, iż w sklepie odwołujących można było pozostawić zużyty sprzęt lub uzyskać informację gdzie takowy najbliższy punkt występuje nie doszło do naruszenia art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, zaś informacja taka widniała w witrynie do czasu kontroli i z przyczyn niezawinionych od odwołujących doszło do jej odpadnięcia od witryny sklepowej do której były przytwierdzone;
- 5) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 77 § 1 Kpa albowiem organ pierwszej instancji w dowolny, a nie swobodny sposób dokonał oceny materiału dowodowego przez co błędnie uznał, iż strona nie spełniła wymogów, o których mowa w ustawie o zużytym sprzęcie, podczas gdy w sklepie odwołujących była możliwość pozostawienia zużytego sprzętu co sprzęt sprzedawany oraz uzyskania informacji, gdzie zużyty sprzęt elektroniczny można pozostawić.

Odnosząc się do powyższych zarzutów Prezes UOKiK zauważa, że przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, w tym dotyczące umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie odbioru zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tj. art. 37 oraz art. 39 są jednoznaczne i nie wymagają dodatkowych wyjaśnień.

Bezspornym jest, że zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie w miejscu sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego dystrybutor zobowiązany jest do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Ponadto zgodnie z art. 39 pkt 2 ww. ustawy w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej należy umieścić informacje o punktach zbierania zużytego sprzętu.

W toku kontroli przeprowadzonej od 8 do 12 maja 2023 r., w placówce handlowej, należącej do przedsiębiorcy stwierdzono brak powyższych informacji. Fakt ten w przedmiotowej sprawie jest bezsporny i został udokumentowany w podpisanym przez stronę bez uwag, protokole kontroli z 12 maja 2023 r. (nr akt kontroli D/KO.NR.8361.46.2023). W oświadczeniu z 9 maja 2023 r. strona przyznała, że nie była świadoma obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, a wymagane informacje zostaną umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży. Również w odwołaniu strona nie kwestionuje tego ustalenia, chociaż wskazuje, że „stosowna informacja znajdowała się w witrynie sklepowej (...) przytwierdzona była za pomocą taśmy samoprzylepnej (...) Nie mogliśmy przewidzieć, iż stosowna informacja z przyczyn od nas niezależnych, oderwała się od witryny i spadła na podłogę. Powyższe okazało się dopiero w trakcie kontroli.”.

W przedmiotowej sprawie bez znaczenia pozostaje, czy strona posiadała wcześniej informacje wymagane art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Z punktu widzenia odpowiedzialności administracyjnej istotny jest stan faktyczny ujawniony w pierwszym dniu kontroli, tj. stwierdzono brak w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie oraz informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, który dał podstawę do wszczęcia

postępowania administracyjnego i nałożenia na stronę kary pieniężnej. Prezes UOKiK podkreśla, że to na dystrybutorze ciąży obowiązek realizacji przepisów art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie i to on ma zapewnić taką organizację firmy, aby przepisy te były przestrzegane. Ustawa mówi o obowiązku umieszczania w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie art. 37 i 39 ww. ustawy. Nie wskazuje jednak w jaki sposób należy obowiązek ten zrealizować, a więc to przedsiębiorca (dystrybutor) decyduje o sposobie uwidocznienia.

Prezes UOKiK zgadza się z twierdzeniem stron zawartym w odwołaniu, iż podczas kontroli ustalono, że ich klienci mieli możliwość pozostawienia zużytego sprzętu, takiego samego jak nabywany w ich sklepie, a każdy klient był o tym informowany. Jednakże organ drugiej instancji zwraca uwagę, że przedmiotem postępowania prowadzonego przez Wielkopolskiego WIIH było naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy, które wprost wskazują na obowiązek dystrybutora do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji wymaganych tymi przepisami. Obowiązku „umieszczenia w widocznym miejscu” nie realizuje ani odbieranie od konsumentów zużytego sprzętu, ani ustne przekazywanie informacji przez sprzedawcę. Podkreślić należy, że ustanowione przez ustawodawcę obowiązki informacyjne mają na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić oraz przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Nie można uznać, że kontrolowany nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Kontrolowany jako profesjonalista powinien znać przepisy regulujące jego działalność gospodarczą, a niewidocznienie wymaganych prawem informacji wynikało wyłącznie z jego winy. Przyjmując nawet wyjaśnienia strony, że wszystkie wymagane prawem informacje były uwidocznione w witrynie sklepowej, Prezes UOKiK zwraca uwagę, że obowiązkiem strony było sprawdzanie czy informacja ta cały czas jest uwidoczniona dla konsumentów, a w przypadku jej odklejenia od witryny powieszenie jej ponownie. Niezależnie od powyższego bezsprzecznym jest, że w dniu kontroli informacja nie była umieszczona w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie - udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony

podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Prezes UOKiK wskazuje, że postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie zarówno na etapie kontroli, jak również postępowania administracyjnego prowadzonego przez Wielkopolskiego WIIH zostało przeprowadzone w pełnym zakresie z zachowaniem wszelkich reguł wynikających z przepisów prawa. Wszystkie ustalenia dokonane przez organ pierwszej instancji na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, zostały dokonane prawidłowo i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Organ drugiej instancji jeszcze raz podkreśla, że przedsiębiorcy jednoznacznie potwierdzili zaistnienie naruszeń stwierdzonych w toku kontroli (oświadczenie z dnia 9 maja 2023 r. oraz odwołanie od decyzji Wielkopolskiego WIIH). W sprawie doszło wprawdzie do zaprzestania naruszania prawa, jednak nastąpiło to dopiero na skutek kontroli. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości organu drugiej instancji, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej.

Odnosząc się do zarzutu błędnej, zdaniem stron, oceny stanu faktycznego sprawy i nieprawidłowej analizy zebranego materiału dowodowego poprzez zupełne pominięcie iż skala naruszeń była niewielka, organ drugiej instancji stwierdza, że waga naruszenia prawa w przedmiotowej sprawie z pewnością nie jest znikoma, gdyż kontrolowani nie dopełnili nałożonych na nich dwóch obowiązków informacyjnych określonych w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Przedsiębiorcy uchybili zatem realizacji celów ustawy w zakresie ochrony środowiska, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Strony prowadząc profesjonalną działalność nie dochowały należytej, wymaganej przepisami staranności i dopuściły się naruszenia prawa o istotnej wadze. Jednocześnie, fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych w wyniku kontroli, nie zwalnia stron z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w toku kontroli. Przedsiębiorcy uchybili obowiązkowi służącemu realizacji celów ustawy w zakresie zapewnienia użytkownikom informacji w zakresie właściwego postępowania ze zużyтым sprzętem oraz troską o ochronę środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi. Nie ma zatem podstaw, aby w przedmiotowej sprawie mówić o znikomej wadze naruszenia.

W odwołaniu strona zarzuciła ponadto naruszenie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie przez jego niezastosowanie i zupełne pominięcie, podczas gdy w zachowaniu odwołujących nie było zawinienia i pomimo dochowania należytej staranności nie byli oni w stanie zapobiec takiej sytuacji, gdyż przedmiotowe informacje zamieszczone były w witrynie sklepu w widocznym miejscu, jednakże z przyczyn niezależnych od odwołujących doszło do ich odklejenia i odpadnięcia od witryny.

Odnosząc się do powyższego zarzutu Prezes UOKiK wskazuje, że Wielkopolski WIIH w toku postępowania administracyjnego ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, czemu dał wyraz w uzasadnieniu decyzji z 26 września 2023 r. Art. 93 ust. 4 ww. ustawy stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie

to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Prezes UOKiK wskazuje ponownie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że brak informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie wynikał z winy kontrolowanego (protokół kontroli D/KO.NR.8361.46.2023, oraz oświadczenie przedsiębiorcy z 9 maja 2023 r.). Ani w trakcie trwania kontroli, ani w czasie postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji, jak również w toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK strona nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na dochowanie przez nią należytej staranności i uczynienie wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło. Brak jest także podstaw do uznania, że strona nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia. Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w tym przypadku obowiązków dystrybutora określonych w ustawie o zużytym sprzęcie i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem udostępniającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty.

Dla zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie konieczna jest ocena okoliczności zaistniałych przed ujawnieniem nieprawidłowości. Wpływu na to nie mają działania następcze, wykonywane przez kontrolowanego już po ujawnieniu nieprawidłowości przez inspektorów Inspekcji Handlowej podczas kontroli (zaprzestanie naruszania prawa bierze się pod uwagę przy rozpatrywaniu przesłanek odstąpienia od ukarania na podstawie art. 189f Kpa).

W uzasadnieniu odwołania strona podniosła także, że skala naruszenia nie była duża, stopień szkodliwości był znikomy (o ile w ogóle wystąpił), zaś okres trwania niewielki, a tym samym wymierzona kara pieniężna choć by w najmniejszym wymiarze była rażąco niewspółmierna.

Prezes UOKiK raz jeszcze wskazuje, że naruszenie art. 37 ust. 4 ustawy polegało na niewykonaniu obowiązku uwidocznienia trzech informacji wskazanych w art. 37 ust. 1, 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu a naruszenie art. 39 pkt 2 ww. ustawy na niewidocznieniu informacji o punktach jego zbierania. Mając powyższe na uwadze nie można uznać, iż skala naruszenia nie była duża, a stopień szkodliwości był znikomy, co zostało omówione powyżej. Zgodnie z przepisami ustawy o zużytym sprzęcie za naruszenie art. 37 ust. 4 ww. ustawy wymierza się administracyjną karę pieniężną w wysokości od 5.000 zł do 300.000 zł (art. 92 pkt 6 ustawy), a za naruszenie art.

39 pkt 2 ww. ustawy - od 5.000 zł do 500.000 zł (art. 92 pkt 5 ustawy). W przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia (art. 93 ust. 5 ww. ustawy).

Z powyższych przepisów wynika, że Wielkopolski WIIH decyzją z dnia 26 września 2023 r. wymierzył najniższą karę, jaką organ pierwszej instancji mógł wymierzyć stronie.

Jednocześnie należy pamiętać, że zgodnie z art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE), ustanawiane przez państwa członkowskie sankcje za naruszenie przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Podsumowując w niniejszej sprawie nie wystąpiły podstawy do umorzenia postępowania na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy, ponieważ strona nie przedstawiła organowi dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2021 r. sygn. akt IV SA/Wa 925/21 (LEX nr 3309222) Sąd stwierdził: „Wyjaśnić należy, że art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie odnosi się wyłącznie do sytuacji, w której przed powstaniem naruszenia strona dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć oraz przedstawić w tym zakresie organowi stosowne dowody. Tylko w takiej sytuacji organ może wszczęte postępowanie umorzyć, lub też nie wszczynać postępowania w tym zakresie w ogóle. Na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie nie jest więc istotna skala naruszenia: fakt czy zaprzestano naruszenia bądź usunięto naruszenie prawa, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna, a raczej działania jakie podejmowała strona, aby do tych naruszeń nie doszło oraz dowody przedstawione przez stronę.”

Mając powyższe na uwadze, zarzut strony dotyczący naruszenia art. 93 ust. 4 ustawy uznać należy za bezpodstawny.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 7a § 1 Kpa, gdyż przedmiotowa regulacja nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Organ drugiej instancji wskazuje, że przedmiotem postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji nie było nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenia lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie nie zaistniały wątpliwości co do treści normy prawnej. Prezes UOKiK wskazuje także, iż odwołujący się w żaden sposób nie wykazali, aby w przedmiotowej sprawie zachodziły okoliczności uzasadniające zastosowanie tej regulacji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 77 § 1 Kpa Prezes UOKiK stwierdza, że Wielkopolski WIIH, na podstawie całokształtu rzetelnie zebranego materiału dowodowego w toku kontroli oraz postępowania administracyjnego (w toku postępowania administracyjnego strony nie

skorzystały z przysługującego prawa – czynnego udziału w postępowaniu), prawidłowo ocenił, że strony nie wykonały obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Obowiązek rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest związany ściśle z przyjętą zasadą swobodnej oceny dowodów. W ocenie Prezesa UOKiK dokonana przez organ pierwszej instancji ocena dowodów, zrealizowana została zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, tj. organ oparł się na zebranych materiale dowodowym (jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem, w szczególności za dowód w sprawie należy uznać protokół kontroli D/KO.NR.8361.46.2023 oraz złożone przez stronę oświadczenie). Wielkopolski WIIH prowadząc postępowanie oparł się na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego oraz dokonał oceny znaczenia i wartości dowodów w sprawie.

Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, że Wielkopolski WIIH wymierzając karę pieniężną prawidłowo ocenił poszczególne przestanki, co miało wpływ na wymiar kary, tj. zastosował sankcję, która jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia.

Miarkując stopień szkodliwości naruszenia, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że miało ono istotny charakter. Wielkopolski WIIH przyjął, że nałożone przepisami ustawy o zużytym sprzęcie wymogi informacyjne ukierunkowane są na ochronę szeroko pojętego środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Tym samym niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa niekorzystnie na zachowania konsumentów. Prezes UOKiK wskazuje ponadto, że strona będąc dystrybutorem sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych uchybiła ciążącym na niej obowiązkom informacyjnym, do których przestrzegania (umieszczenia wymaganych informacji w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży), została zobligowana na mocy art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, pozbawiając tym samym użytkowników tego sprzętu podstawowych i istotnych informacji, których znajomość jest nieodzowna dla właściwego postępowania ze sprzętem w przypadku jego zużycia oraz chęci nieodpłatnego zwrotu. Przy ocenie rodzaju oraz zakresu naruszenia, organ pierwszej instancji słusznie uwzględnił, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły braku uwidocznienia w punkcie sprzedaży zarówno informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu (art. 39 pkt 2), jak i informacji o wszelkich sposobach jego odbioru (art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3), co skutkowało brakiem dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach użytkownicy mogą dostarczyć i pozostawić zużyty sprzęt. Poprzez niewidocznienie informacji w powyższym zakresie, strony uchybiły przestrzeganiu podstawowych obowiązków, do czego zobligował je ustawodawca. Oceniając okres trwania naruszenia, organ pierwszej instancji wskazał, że ustawa o zużytym sprzęcie, a co za tym idzie obowiązki informacyjne dystrybutora obowiązują od 1 stycznia 2016 r., zatem strony miały dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów. Prezes UOKiK wskazuje ponadto, że nieprawidłowości stwierdzono w toku kontroli rozpoczętej 8 maja 2023 r., a w toku kontroli strona usunęła stwierdzone uchybienia. Odnosząc się do ostatniej przestanki wymiaru kary, tj. dotychczasowej działalności podmiotu, organ pierwszej instancji wziął pod

uwagę, że strony nie były wcześniej karane za naruszenie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie oraz że usunęły stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości.

Tym samym zarzut naruszenia art. 77 § 1 Kpa należy uznać za bezzasadny.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Zgodnie z ww. przepisem administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca uwidoczniał w swoim sklepie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

Jak wcześniej już wskazano organ drugiej instancji zgadza się z Wielkopolskim WIIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. iż w momencie jej podjęcia, informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - podpisanym przez stronę bez uwag w protokole kontroli D/KO.NR.8361.46.2023 z 12 maja 2023 r. oraz oświadczeniu przedsiębiorcy, że brak umieszczenia wymaganych informacji wynikał z jego niewiedzy. Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy ustawy o zużytych sprzęcie wskazują wprost, w jaki sposób i jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużytych sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Niewątpliwie uzyskanie przez kupujących i użytkowników tego sprzętu powyższej wiedzy przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych.

Strona nie dopełniła dwóch obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w ustawie o zużytych sprzęcie i nie można uznać, że waga naruszenia prawa w tym przypadku była znikoma, tym bardziej, że realizacja określonych prawem obowiązków uwidocznienia informacji był zależny wyłącznie od strony.

O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytych sprzęcie można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałyby tylko niektórych zapisów). Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. W konsekwencji powyższego, konsumenci zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Brak uwidocznienia przez dystrybutora ww. informacji narusza prawo konsumentów do rzetelnej i pełnej informacji oraz ogranicza ich wiedzę o właściwym postępowaniu z zużytych sprzętem po okresie jego użytkowania. Brak informacji o sposobie postępowania ze zużytych sprzętem czy wskazujących punkty zbierania zużytego sprzętu prowadzi do mieszania zużytego sprzętu z innymi odpadami, co może mieć negatywny skutek dla środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi. W opinii organu drugiej instancji w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, ponieważ przedsiębiorca nie zrealizował nałożonych na niego dwóch obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego powinien zapoznać się ze wszystkimi przepisami, regulującymi tego typu działalność i się do nich stosować. Spełnienie obowiązków informacyjnych, o których mowa w ustawie o zużytych sprzęcie, było zależne jedynie od strony, a uwidocznienie w punkcie sprzedaży wymaganych informacji, zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 2226 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Wielkopolskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Wielkopolskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż niewidocznie przez stronę wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznania się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku możliwości zapoznania się użytkowników z informacjami w przeszłości.

Prezes UOKiK odrzuca wnioski stron o przeprowadzenie dowodu z oświadczenia świadka oraz przesłuchanie w charakterze świadka stron postępowania administracyjnego na okoliczność tego, iż stosowne informacje o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie znajdowały się w witrynie sklepowej oraz załączenia w poczet materiału dowodowego zdjęcia, z którego wynika, iż przedmiotowe obowiązki informacyjne wynikające z ustawy o użytych sprzęcie są spełnione. Jak już wcześniej wskazano w przedmiotowej sprawie bez znaczenia pozostaje, czy strona posiadała wcześniej informacje wymagane art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie. Z punktu widzenia odpowiedzialności administracyjnej istotny jest stan faktyczny ujawniony w pierwszym dniu kontroli, który dał podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego i nałożenia na stronę kary pieniężnej. Bezspornym pozostaje również, że strona wprowadziła do zaprzestała naruszania prawa, jednak nastąpiło to dopiero na skutek kontroli.

Jednocześnie odnosząc się do wniosków stron o umorzenie kary pieniężnej albo jej rozłożenie na raty Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan

faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Wielkopolskiego WIIH wymiarze.

Prezes UOKiK wskazuje, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o użytych sprzęcie znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej (w tym przypadku Wielkopolski WIIH), na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Wielkopolski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o użytych sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przestępstw zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie, wymierzając karę w najniższej wysokości przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł. Organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie organu drugiej instancji wnioski strony o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania administracyjnego ewentualnie uchylenie decyzji pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, należy uznać za bezpodstawne.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

- należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
    - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
    - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
    - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
    - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
  3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
  4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyciu sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/